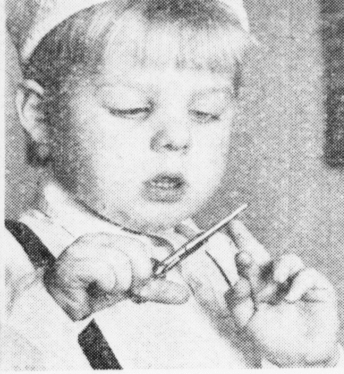

— Kan De stille diagnosen, doktor?

— Ja, patienten virker noget krødet

— Kan det være vores opdragelse, det er galt med?

— Ja, jeg må tilråde en noget mere gradvis tilvænnning til verden, som den er ...

JEG HENTER LIGE EN PAKKE CIGARETTER

FORTSAT
FRA SIDE 2

måned — kommer politiet med en glædelig oplysning: — Deres mand lever i bedste velgående!

Madame beder om hans adresse. — Beklager! svarer politimanden, — monsieur Fourés har ikke givet os tilladelse til at opgive adressen.

— Det kan da ikke være rigtigt! råber hun. — Min mand må da sørge for os. Vær venlig at give mig adressen, og jeg vil bønfaide ham om at vende hjem. Men betjenten blødgøres hverken af trusler eller tårer. — Desværre, madame, står vi alle magtesløse. Deres mand påberåber sig loven om den individuelle frihed. Og loven tilskriver enhver borger at leve incognito, hvis han ønsker det. Vore kartoteker er hemmelige og kun tilgængelige for domstolene.

Den stakkels kone må altså gå rettens vej. Tre uger senere lyder dommerens spørgsmål:

— De ønsker et underholdningsdrag? Godt! Hvor meget tjener Deres mand? Hvor arbejder han? Hvor opholder han sig?

Madame F. kan ikke svare på et eneste af spørgsmålene. Måned efter står hun atter i retten. Denne gang hører hun, at underholdningsbidraget er ansat til 250 francs om måneden. Men Fourés betaler ikke.

DET kommer til nye domsforsendinger. Monsieur F. appellerer straffen. Der er nu gået 18 måneder, og konen og børnene ved hverken ud eller ind. Men skærmet af landets lov har han i mellemtiden kunnet leve i suge og duse ...

10.000 ægtemænd forsvinder hvert år i Frankrig. De vender ikke retur fra en forretningsrejse. De stikker af med en elskerinde — jeg går lige ned til brevkassen! — og vender aldrig hjem. Kun de færreste tilfælde opklares. For i Frankrig har ingen ret til at opspore et andet menneske ... heller ikke selv om det er ens ægteviede mand.

Den, som ikke står i telefonbogen, er simpelthen umulig at finde. Politiets søgeliste holder

strengt hemmelig. Det dækker principielt enhver statsborger, som vil leve incognito ... også når han gør det for at unddrage sig sine forsørgerpligter.

Maitre Denise Petit-Moreau, en kendt kvindelig advokat i Paris, løber storm mod lovgivningen og kræver, at samfundet omsider vækkes af de forladte kvinders nødsøds. Næsten dagligt opsøges hun i sin praksis af dem, men kan så godt som intet stille op.

— En familieflygtning må, når han pågribes, straks stilles for retten og straffes som desertør,

erklærer hun — kun på den måde mister mændene lysten til at forsvinde!

Hvordan kan loven om den individuelle frihed forenes med Frankrigs borgerlige straffelov? spørger hun. I § 108 står der klart og tydeligt: »Den gifte kvindes eneste hjemsted er hendes mands. — og i § 215: »Valget af bosted bestemmer manden. Hustruen skal bo hos ham. Manden skal sørge for hende.

— Men, siger fru Petit-Moreau energisk — når loven kræver, at hun skal bo hos sin mand, hvordan kan man så holde hans adresse hemmelig? Han har jo bevidst overtrådt loven!

Naturligvis kan man ikke have en lov for de dumme og en anden for de mere snu borgere. Men ægteskabsloven står i åbenlys modstrid med den om indivi-

dets ukrænkelige frihed. Derfor må der indføres en ny paragraf.

MAITRE Denise Petit-Moreau — de forladte kvinders skytsengel — har langt om længe fået rystet parlamentet vågen. Ifølge forslaget til en ny lov skal den, forstødte, kvinde i fremtiden i det mindste ikke have nogen økonomiske sorger. Efter dansk forbillede får staten pligt til forskudsvis at betale underholdsbidraget. Derefter tager skattevæsenet sig af sagen og sørger for, at pengene bliver inddrevet.

Denne udvikling skal nok betage ægtemændene for frihedstrangen. Thi det gælder i Frankrig som alle andre steder: er først skattevæsenet med i jagten på en synder, varer friheden sjældent ret længe ...

JEG ER EN SLAGS FORBRUGER-VEJLEDNING

FORTSAT FRA SIDE 3

hærges jo af en underlig puritansk angst for at blamere os — hvorfor skal man være så bange for at vise noget af sig selv — vel skal man ej, det er livet for kort til.

— Man har ikke indtryk af, at De og Deres kolleger lider af lignende usikkerhedsfølelser, specielt når det drejer sig om erotikkens plads i den moderne litteratur.

— Jamen, der er da intet mere spændende her i livet end kærlighed, og naturligvis er det en kærlighedsroman, at vor tids litteratur har sprængt rammerne for, hvad man tidligere kunne tillade sig at skrive om. Men det har været nødvendigt for at vi kan opnå en realistisk holdning til kærligheden. Der vil altid fremkomme ting, der går over strengen, men processen er nødvendig, og glem ikke, at når noget har været fortrængt bliver det som regel hovedtema nogle generationer senere.

— Det påstås ellers, at vi har et friere forhold til kærligheden end de fleste andre lande.

— Helt hen i vejret — ingen tæsker deres børn så meget som vi gør.

— Og hvad skulle det bevise? — Seksuel nød — tag for eksempel prygleaffæren i Birkerød — den osede af seksuel nød for ikke at tale om sadisme og opdragervanvid.

— Hvordan kan nøden afskaffes?

— Der bør være plads til kærligheden med alle dens afvigelser, og det bør være samfundets pligt at hjælpe folk til at få deres lyster styret.

— Pas på ramaskriget! — Jeg kan trøste Dem med, at der er flere, der snakker om mig end læser mig.

— Generer det Dem?

— Nej, men hvad der går mig på er mistænksomheden — misundelsen. Den der bliver stor skal kanofles — ned med nakken, det er en syg tendens, som man vel særlig finder i et lille land som Danmark.

— Så er der altså noget, der går Dem på?

— Ja, og lov mig nu ikke at skrive sgu og fanden til hvert andet ord jeg har sagt.

— Men De har jo ikke bandet en eneste gang.

— Nej, det ved jeg godt, men hver gang der bliver skrevet om mig, tilføjer man en masse eder og forbandelser — man urventer nu engang, at en væmmelig karl som jeg ikke kan sige to sammenhængende ord uden at bande ...

erasmus.

det min far

I sku' ta' Jer alle tre en ordentlig vinterferie, skrev moster Jenny i går, fordi det lige nu, der er brug for noget hvile og frihed, fordi allesammen er forkølede og har ondt alle vegne over lænderne og heksesukker og lombago. Noget går og smitter hinanden og bli'r sure i ansigtet. Kom her over en uge og bliv rigtig rask og få udhvilet. Husk sygekassebogen.

Hun er nu rar, sa'e min mor. Skriver alle tider lige når vi går og venter det. Vi ka' sagtens, fordi vi har en gratis moster i Jylland, og andre må betale i dyre domme for morgenkaffe og biksemadder og må ikke være nogen steder på kroen, fordi der slyngelstuer og billiard og bal hver lørdag i den anden ende.

Sne har de og skoven er fin hvid, fordi det lissedan som puddersukker og drysser ned. Go' mad og katteflekuler har de. Røget flæsk og rødspætter i hyttefadet og gemmevæver på loftet. Ingen biler, der kører sneen flad og beskit, som vores gade. Tror vi ta'r færgen på lørdag, fordi vi lever kuns en gang og ska' vær' gode ved os.

Og hva' så med og se fjernsyn, sa'e min far, fordi det har de ikke engang endnu og glo på. Måske ska' vi ligge i en

harmonikaseng og bli'r helt krøllet sammen. Vi københavnerne og ikke rigtige bønder, må vi vide. De fisker i fritiden og har travlt med skit og møj fra stalden og kælraber og klid te' de dumme svin, der grønter og ve' ha' hele tiden så vi ikke ka' sove om natten uden og vogne op og ha' mareridt om trent. Det ikke ferie, fordi de spiller fedtmule te' midnat hver aften.

Måske ku' vi vinde en hel herregård, sa'e min mor så, fordi de ikke fedtede og forstår og holle masken. Jenny henter os ved færgen og kører selv

med kanen så det ringer.

Vi ska' fame da osse ha' fri, sa'e min far. Burmeister ligger sgu' ikke stille, fordi en ska' te' Jylland og gå og spille greve en uge. Nemt nok og skrive kom, fordi de har hver deres på det tørre og bestemmer selv hvodden tiden ska' gå. Vi ska' først arbejde hver søndag og samle dage sammen og spørge og tikke og be' og holle møder og fedte for formanden og om trent melde os syg af influensa og sige vi har røde hunde i familien og nællefeber og ingen te' og passe børnene.

WEEKEND

A-PRESSENS SØNDAGSTILLÆG

Adresse:
Nr. Formagsgade 49
København K.
Tlf. Central 13 95

Redigeret af:
Robert Corydon

Lay-out:
Kai Hansen

Redaktion:
Claus Becker (ansvarshavende)
Harry Rasmussen og Hans Rishøj